ἀρ. Μὰ αὐτή, πάντα μέσα στὸ πλαίσιο τῆς φιλικῆς οἰκειότητος, δὲν τοῦδωσε οὔτε μιὰ στιγμὴ τὸ δικαίωμα νὰ ξεχάσῃ πὼς ἡ καρδιά της δὲν ἦταν ἐλεύθερη, πὼς ἀνῆκε σ' Ἐκεῖνον τὸν ἄλλο, τὸν μυστηριώδη καὶ ὕποπτο κύριο, ποὺχε κλέψει τὸ ξένο ὄνομα, τ' ὄνομά του.

Ὁ γεμᾶτος λαχτάρα τόνος τῆς φωνῆς της, κάθε φορὰ ποὺ μιλοῦσε γιὰ Κεῖνον καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ τάκτ, μὲ τὸ ὁποῖο ξεγλυστροῦσε πάντα σὰν χέλι, μέσα ἀπὸ τὶς περίπλοκες ἐρωτήσεις καὶ τὶς πιὸ φλογερὲς ἐκφράσεις πάθους τοῦ κ. ντὲ Φρεντάν, τὸν ἔκαναν γυριολεκτικῶς ἔξω φρενῶν.

Ἀποφάσισε λοιπὸν ἀπόψε κιόλας, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, νὰ ταπεινώσῃ στὰ μάτια της τὸν εὐτυχισμένο ἀντεραστή του. Τὴν κύτταξε μὲ ἐπιμονὴ στὰ μάτια καὶ χαμηλόνοντας τώρα τὸν αἰνιγματικὸ καὶ ζωηρὸ τόνο τῆς φωνῆς ποὺπαρνε κάθε φορὰ ποὺ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν μυστηριώδη ἀπόντα, τὴ ρώτησε :

— Καὶ τὸν ξέρετε καλά, ξέρετε μὲ πεποίθησι τὸ παρελθὸν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κυρία ; Ἐμπιστεύσθε σεῖς, ἡ κυρία Βαλλονάρ, ἡ χήρα τοῦ βαθυπλούτου καὶ διασήμου τραπεζίτου, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κλέβει ἕνα ξένο ὄνομα, γιατὶ μὲ τὸ δικό του θἄχε ἀσφαλῶς φασαρίες ἀπ' τὴν ἀστυνομία ;

— Πῶς ; Τί εἴπατε, κύριε ντὲ Μεϋλάν ; Πῶς τολμᾶτε..., ξεφώνισε ἡ κ. Βαλλονάρ.

— Δὲν τολμῶ, κυρία μου. Εἶμαι βέβαιος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀληθινὸς κόμης ντὲ Φρεντάν, ἰδοὺ ἡ ταυτότης μου καὶ ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ἀπατεών ! Εἶνε ἐπάφοβο ὑποκείμενο καὶ σᾶς παρακαλῶ, νὰ φυλαχθῆτε. Αὔριο πρωΐ, μόλις ἔρθεῃ, θὰ τὸν ξεσκεπάσω καὶ θὰ τὸν παραδώσω στὴν ἀστυνομία.

Ἡ κ. Βαλλονὰρ σηκώθηκε κατάχλομη καὶ ταραγμένη. Τὰ χείλη της ἦσαν κατάλευκα κι' ἔτρεμε σύγκορμη ἀπ' τὴν ταραχή.

Τραύλισε στὸν κ. ντὲ Φρεντάν, τὸν ἀληθινὸ ντὲ Φρεντάν πειά, δυὸ—τρεῖς λέξεις εὐχαριστίας γιὰ τὴν ἐκδούλευσι ποὺ τῆς ἔκανε, καὶ ζητῶντας του συγνώμη γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀδιαθεσία ποὺ αἰσθανόταν, τόσο δικαιολογημένη ἄλλωστε, τὸν ἄφησε μόνο, γεμᾶτον χαρὰ κι' ἱκανοποίησι γιὰ τὸν θρίαμβό του. Ἦταν βέβαιος τώρα πειά, πὼς αὔριο ἡ κ. Βαλλονὰρ θἄπεφτε στὴν ἀγκαλιά του, γεμάτη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἐπέμβασί του καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ νανουρισμένος, κοιμήθηκε ὕπνο ἥσυχο κι' εὐτυχισμένο...

Πρωΐ—πρωΐ, ἡ καμαριέρα τοὔφερε ἕνα γράμμα. Ἦταν δικό της. Τὸ μάντεψε ἀμέσως. Τὰ χέρια του τρέμανε, καθὼς τὸ ἄνοιγε. Πῆρε βαθειὰ τὴν ἀνατνοή του κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ. Μὰ ἀμέσως ἡ ὄψι του σκοτείνιασε. Μαύρη ἀπελπισία γέμισε τὴν ψυχή του.

Ἡ κ. Βαλλονὰρ τοὔγραφε :

«*Κύριε...*

Ξέρω πὼς ὁ Γαστὼν Ἀραμὸν ἔχει ἀρκετὲς δοσοληψίες μὲ τὴ δικαιοσύνη ὡς καταχραστὴς καὶ λωποδύτης, κατὰ τὴν περίστασι... Ἂν ὡς κόμης ντὲ Φρεντὰν ἔτυχε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν γνήσιο συνώνυμό του, μὲ σᾶς δηλαδή, σ' αὐτὸ φταίει ἡ Τύχη... Νοιώθω ὅμως πὼς στὰ στήθη του χτυπάει μιὰ καρδιὰ πολὺ πιὸ ἱπποτικὴ καὶ γενναιόφρων ἀπ' ὅλες μαζὺ τὶς καρδιὲς τῶν γνησίων ἱπποτῶν, καὶ τρέχω, ἀπόψε μάλιστα, κοντά του... (Θέλω νὰ τὸν φυλάξω ἀπ' τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν περιμένει ἐκ μέρους σας, διψασμένη ν' ἀκούσω τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του, ποὺ μοῦ ἀνήκει ὁλόκληρη...

Ἀλίκη Βαλλουάρ».

Ὁ κ. ντὲ Φρεντὰν ἄφησε τὸ γράμμα νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια καὶ νὰ πέσῃ κάτω. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἀναστέναξε κι' ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του ξέφυγαν λόγια ὀργῆς καὶ λύσσας :

— Γυναῖκες... Αἰώνιες γυναῖκες... Πιὸ τυφλὲς κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα, ἡ καρδιά σας εἶνε γεμάτη σκοτάδι καὶ μυστήριο...

Ὁ στρατηγὸς Ντεσαίξ.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΝΤΕΣΑΙΞ

Ἡ σκηνὴ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε παρακάτω, συνέβη τὶς παραμονὲς τῆς περίφημης μάχης τοῦ Μαρέγκο. Μιὰ νύχτα ἔφτασε στὸ στρατόπεδο τοῦ Ναπολέοντος — ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμα Πρῶτος Ὕπατος — ὁ ἀφοσιωμένος του στρατηγὸς Ντεσαίξ, γυρίζοντας ἀπ' τὴν Αἴγυπτο. Ἀφοῦ οἱ δύο ἀνδρεῖοι στρατιωτικοὶ μίλησαν στὴν ἀρχὴ γιὰ διάφορα ζητήματα, ἔξαφνα ὁ Ντεσαὶξ εἶπε στὸν Βοναπάρτη :

— Ἔφερα, στρατηγέ μου, ἀπ' τὴν Αἴγυπτο ἕνα μάγο ἰθαγενῆ. Ἔτυχε νὰ τοῦ σώσω κάποτε τὴ ζωή κι' ἀπὸ τότε μ' ἀκολουθεῖ σὰν ἀφοσιωμένο σκυλί.

Ἀμέσως ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος σ' ὅλη τὴ ζωή του πίστευε πάντα στὴ μαγεία, ρώτησε τὸν Ντεσαίξ :

— Διαβάζει τὸ μέλλον στὰ χέρια ἢ στὰ χαρτιὰ ὁ μάντις αὐτός;

— Ὄχι ! Ἔχει μιὰ μέθοδο παράξενη, ἀλλὰ κι' ἀλάνθαστη... Κυττάζει στὰ μάτια αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀπέναντί του κι' ἔτσι μαντεύει ὅλα ὅσα θὰ τοῦ συμβοῦν !

— Καὶ γιὰ σένα, φίλε μου Ντεσαίξ, τί ἔχει προφητέψει;

— Τίποτε !... Γιατὶ μπροστά μου ἔχει πάντα σκυμμένο τὸ κεφάλι. Δὲν μὲ κυττάζει ποτὲ στὰ μάτια ! Εἶνε ἀφοσιωμένος σὲ μένα καὶ γι' αὐτὸ τρομάζει μήπως μοῦ πεῖ καμμιὰ κακὴ προφητεία !... Θέλετε ὅμως νὰ τὸν φωνάξω ἐδῶ;

— Ναί ! ἀπάντησε συλλογισμένος ὁ Βοναπάρτης.

Ὁ Ντεσαὶξ φώνοξε τότε τὸν ὑπασπιστή του καὶ τοῦ εἶπε :

— Φέρτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸν Κύρο...

Καὶ γυρίζοντας στὸν Βοναπάρτη, πρόσθεσε :

— Ἔχει ὄνομα παράξενο γιὰ ἕναν Ἀφρικανό... Κύρος !... Ἀλλὰ καὶ τὰ μάγια κι' ἡ μαντεῖες του ἔχουν κάτι τὸ ἀσιατικό... Σὰν νὰ ἦταν Χαλδαῖος ἢ Πέρσης !... Εἶνε τόσο σοφός, ὥστε ἡ σοφία του θἄκανε ἀσφαλῶς ὅλους μας τοὺς ἐπιστήμονες νὰ ντροπιαστοῦν, ἂν ἐπιχειροῦσαν νὰ τὰ βάλουν μαζύ του !... Μὴ νομίσετε, στρατηγέ μου, ὅτι σᾶς λέω λόγια τρελλὰ ἢ παιδιάστικα...

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου Ντεσαίξ !... Σ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἄλλωστε εἴμαστε ὅλοι λιγάκι τρελλοὶ καὶ ὅμοιοι μὲ μικρὰ παιδιά !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ γύρισε ὁ ὑπασπιστής, φέρνοντας μαζύ του κι' ἕνα μαῦρο Ἀφρικανό, ντυμένο μὲ μιὰ κατάλευκη «κελεμπία».

— Κῦρε ! τοῦ εἶπε ὁ Ντεσαίξ. Νὰ ὁ Σουλτάνος τῆς Φωτιᾶς ! (Ἔτσι ὠνόμαζαν συνήθως τὸν Βοναπάρτη οἱ Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς).

— Χάρις στὸν Δίκαιο Σουλτάνο, μουρμούρισε ὁ Κύρος μὲ τὴν παράξενη προφορά του, μπόρεσαν τέλος τὰ θνητά μου μάτια ν' ἀντικρύσουν τὸν Σουλτάνο τῆς Φωτιᾶς ! («Δίκαιος Σουλτάνος» ἦταν ἡ κοινὴ ὀνομασία τοῦ Ντεσαὶξ στὴν Αἴγυπτο).

Ἔπειτα ὁ μαῦρος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε κατάματα τὸν Ναπολέοντα. Τὰ τρομερὰ μάτια τοῦ κατακτητοῦ ἀστραποβολοῦσαν τώρα μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι !... Ἔξαφνα ὁ μάγος, σὰν κουρασμένος ἀπ' τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ διάφορες ἄναρθρες λέξεις, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἔγιναν καθαρώτερες :

— Μεγάλε Σουλτάνε τῆς Φωτιᾶς, ἡ τύχη σου θὰ μεγαλώνῃ πάντα... πάντα... ὡσότου νὰ πεθάνῃ κί' ὁ τελευταῖος φίλος σου !

Πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς εἶχε μπεῖ στὴ σκηνὴ τοῦ Βοναπάρτη ὁ στρατηγὸς Ντυρόκ, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μαύρου.

— Ἂς ἐλπίσουμε, στρατηγέ, εἶπε τότε στὸν Ναπολέοντα, ὅτι θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ πεθάνω γιὰ σᾶς...

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀφρικανοῦ μάγου ἀκούστηκε καὶ πάλι...

— Ναί... ἐσὺ ἀγαπᾶς τὸν Μεγάλο Σουλτάνο τῆς Φωτιᾶς... καὶ θὰ εἶσαι ὁ τελευταῖος φίλος του, ποὺ θὰ πεθάνῃ γι' αὐτόν !...

— Κί' ἐγώ; ρώτησε τότε ὁ Ντεσαίξ. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸν Μεγάλο Σουλτάνο τῆς Φωτιᾶς;

Ἕνας λυγμὸς ἀκούστηκε τότε... Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κύρος εἶχε κυττάξει κατάματα στὰ μάτια τὸν κυριό του καὶ σωτῆρα του !... Ἀμέσως ὅμως σωριάστηκε στὴ γῆ μὲ τὰ μοῦτρα, βογγῶντας ὅπως τὸ πιστὸ σκυλὶ ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ ἀφέντη του !

— Ἐσὺ... μουρμούρισε μὲ ἀπελπισία... Ἐσὺ... ὁ Δίκαιος Σουλτάνος... θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ πεθάνῃς !...

* * *

Πραγματικά, ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Ντεσαὶξ σκοτωνόταν στὴ μάχη τοῦ Μαρέγκο. Ὅσο γιὰ τὸν Ντυρόκ, αὐτὸς σκοτώθηκε τὸ 1813, στὴ μάχη τοῦ Μπάουτσεν, ἔπειτ' ἀπ' τὴν ὁποία ὁ Ναπολέων ἄρχισε πειὰ νὰ χάνῃ ὁριστικὰ τὴ δύναμί του.

Ἔτσι ἡ προφητεία τοῦ Ἀφρικανοῦ μάγου βγῆκε ἀληθινή.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΙΝΔΑΛΜΑΤΟΣ ΤΟΥ...

Ἕνας Ἀμερικανὸς μικρέμπορος ἔγινε ὑπηρέτης ἀπὸ θαυμασμό. Πρόκειται γιὰ κάποιον Τζὶμ Οὐίλλιαμς, ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες, ἀρκετὰ εὔπορον καὶ... θερμὸν θαυμαστὴ τῆς περίφημης πρωταγωνίστριας τοῦ κινηματογράφου Ζαννὲτ Μὰκ Ντόναλντ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Τζὶμ δὲν μποροῦσε μὲ κανέναν ἄλλον τρόπο νὰ πλησιάζῃ τὸ ἴνδαλμά του καὶ νὰ μένῃ κοντά του, πῆγε καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρῃ... ὑπηρέτη της !

Ἡ ὡραία Ζαννὲτ γέλασε ὅταν ἄκουσε τὴν πρότασί του, μὰ ἔπειτα, ὅταν τὴν καλοσκέφτηκε, τὴ βρῆκε βολική, γιατὶ ἔτσι θἄχῃ κοντά της ἕναν ὑπηρέτη ἀφοσιωμένο καὶ περιποιητικό.

Τὸν προσέλαβε λοιπὸν προθυμότατα κι' ὁ μίστερ Οὐίλλιαμς ἀνέθεσε σὲ κάποιον ἄλλο τὴ διεύθυνσι τοῦ καταστήματός του καὶ ὑπηρετεῖ πειὰ τὴν ὡραία ἠθοποιό.

Ὁ στρατηγὸς Ντυρόκ.